

Accèssit categoria adulta: *Passion Lover*
Guanyadora: Remei Romanos (Pseudònim: Roma)

Vaig tardar uns mesos, soc una mica lenta, en adonar-me que entre PL (*Passion Lover*) i l'Andreu, la meva parella esporàdica, hi havia dues diferències importants: la primera que PL em donava molt més plaer i de més qualitat i la segona que no mentia mai. De fet, tampoc parlava, simplement vibrava. Era més que suficient. Per això, ara, que m'he quedat sola, crec que ha arribat el moment de fer-li l'homenatge, en forma d'un relat, que té tan i tan merescut...

Ens vam conèixer a través d'un vidre. Jo mirava l'aparador i ell s'estava allà, exposat com un objecte més. Va ser amor a primera vista. Només mirar-nos va començar a vibrar de forma incomprendible i espontània. Em va deixar meravellada, sorpresa, com hipnotitzada, fins que una estúpida dependent va entrar a apagar-lo, mentre reia esbojarrada amb una companya, dient que aquell aparell tenia vida pròpia.

Abans que me'l prenguessin de les mans, vaig entrar a comprar-lo sense mirar el preu. Em va preguntar quin model volia. Per a mi només n'hi havia un de model: aquell vibrador roig que a penes feia uns segons s'havia activat sol amb la meva mirada.

Va adaptar-se a la casa, als meus desitjos i als meus horaris, com si ja els hagués conegut en una altra vida. Érem ben bé dues ànimes bessones. Mai oblidaré la nostra primera nit... interminable, plena de passió, embogida!!! Ens vam despertar abraçats l'un a l'altra i només girar-me va començar a vibrar tot convidant-me de nou a la festa. Quiet al meu costat, esgotats i feliços, va veure al matí com jo, amb una fam desconeguda fins llavors, endrapava un esmorzar de canonge, en el meu cas, millor dir d'abadessa.

Mai vaig tenir cap queixa, la seva intensitat no variava, es mantenia sempre al màxim nivell. La nostra relació va durar quasi vint anys, sense un retret, un engany ni un defalliment. PL va ser l'amant perfecte. Quan sortia de vacances era el primer que entrava a la maleta, sempre amb un paquet de piles, preveient qualsevol problema elèctric que ens malmetés la sortida. El seu comportament en hotels, apartaments, cases rurals va ser impecable i va donar el millor d'ell mateix.

Un any, abans d'abandonar-me per sempre, va patir el primer problema: es va escalfar descontroladament i va aturar-se. No vibrava, enfebrat, per ves a saber quina malaltia. Vaig moure cel i terra fins a donar amb un petit taller que adobaven aquests aparells. L'home em va dir que potser seria millor anar pensant en un de nou, però jo vaig insistir que intentés fer alguna cosa. Era un professional sensible i crec que va entendre la profunditat de la relació que hi havia entre nosaltres. El van operar a cor obert, separant aquell munt de peces de les quals estava compost i me'l va tornar. Funcionava!!! Ho vam celebrar una setmana sencera sense parar. Però PL s'havia fet vell i a voltes es posava tan calent que vaig tenir por de prendre mal. Un dia va deixar de funcionar per sempre, amb tota la carcassa cremada i deixant al descobert els seus retorçats òrgans interiors.

El vaig plorar molt de temps. Era, com us ho diria, com passar el dol del millor company que he conegut. Sé que no tindrè mai més ningú com ell, però la vida segueix i he tornat a trobar l'Andreu, que va enviudar fa uns anys, i mira, hem recuperat la mediocre relació d'abans. Clar que ara encara és pitjor: té episodis de ciàtica cada dos per tres i es queda en "*modus aturat*" i, a vegades, per acabar-ho d'adobar, coincideix amb els meus períodes de lumbago... Encara que l'enyor de PL serà etern, cal conformar-se, ja no soc cap joveneta, estic per fer els vuitanta...